

Datum van inontvangstneming : 19/07/2021

Zaak C-365/21

Samenvatting van het verzoek om een prejudiciële beslissing overeenkomstig artikel 98, lid 1, van het Reglement voor de procesvoering van het Hof van Justitie

Datum van indiening:

11 juni 2021

Verwijzende rechter:

Oberlandesgericht Bamberg (hoogste rechterlijke instantie van de deelstaat Beieren, Bamberg, Duitsland)

Datum van de verwijzingsbeslissing:

4 juni 2021

Verdachte en verzoeker:

MR

Verweerder:

Generalstaatsanwaltschaft Bamberg (openbaar ministerie Bamberg; hierna: „OM”)

Voorwerp van het hoofdgeding

Beroep tegen een nationaal aanhoudingsbevel en een op grond daarvan vastgesteld Europees aanhoudingsbevel.

Voorwerp en rechtsgrondslag van de prejudiciële verwijzing

Uitlegging van het Unierecht, meer in het bijzonder van artikel 54 en artikel 55, lid 1, onder b), van de Schengenuitvoeringsovereenkomst, alsmede van artikel 50 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie; de grondslag van de verwijzing is artikel 267 VWEU.

Prejudiciële vragen

1. Is artikel 55 van de Schengenuitvoeringsovereenkomst (hierna: „SUO”) met artikel 50 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie verenigbaar en nog geldig, voor zover het van het verbod van dubbele vervolging de uitzondering toestaat, dat een overeenkomstsluitende partij op het tijdstip van bekrachtiging, aanvaarding of goedkeuring van deze overeenkomst kan verklaren dat zij niet door artikel 54 SUO is gebonden, indien de feiten op grond waarvan in het buitenland vonnis werd gewezen een inbreuk vormen op de veiligheid van de staat of andere even wezenlijke belangen van deze overeenkomstsluitende partij?

2. Indien de eerste vraag bevestigend wordt beantwoord:

Staan de artikelen 54 en 55 SUO en de artikelen 50 en 52 van het Handvest eraan in de weg dat de door de Bondsrepubliek Duitsland bij de bekrachtiging van de SUO met betrekking tot § 129 StGB afgelegde verklaring (*Bundesgesetzblatt* 1994 II, blz. 631) door de Duitse rechter aldus wordt uitgelegd, dat ook criminele organisaties – zoals de onderhavige – onder de verklaring vallen, die uitsluitend vermogensdelicten plegen en niet ook nog politieke, ideologische, religieuze of wereldbeschouwelijke doelstellingen nastreven en evenmin met ongeoorloofde middelen invloed willen verkrijgen op de politiek, de media, het openbaar bestuur, de justitie of de economie?

Aangevoerde bepalingen van Unierecht

Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: „Handvest”), met name artikelen 50 en 52

Overeenkomst ter uitvoering van het tussen de regeringen van de staten van de Benelux Economische Unie, de Bondsrepubliek Duitsland en de Franse Republiek op 14 juni 1985 te Schengen gesloten akkoord betreffende de geleidelijke afschaffing van de controles aan de gemeenschappelijke grenzen (PB 2000, L 239, blz. 19; hierna: „Schengenuitvoeringsovereenkomst” of „SUO”), artikel 54 en artikel 55, lid 1, onder b)

Aangevoerde bepalingen van nationaal recht

Strafgesetzbuch (Duits wetboek van strafrecht; hierna: „StGB”), §§ 129, 129b

§ 129 („Vorming van criminele organisaties”) StGB in de sinds 24 augustus 2017 toepasselijke versie luidt:

1. Met een gevangenisstraf van ten hoogste vijf jaar of met een geldboete wordt gestraft eenieder die een organisatie opricht of als lid aan een organisatie deelneemt, die het plegen van misdrijven tot oogmerk of als activiteit heeft, waarop een maximum gevangenisstraf is gesteld van ten minste twee jaar. Met

een gevangenisstraf van ten hoogste drie jaar of met een geldboete wordt gestraft eenieder die aan een dergelijke organisatie steun verleent of daar leden of steunverleners voor werft.

2. Een organisatie is een georganiseerde duurzame samenwerking van meer dan twee personen, ongeacht of de rol van de leden is vastgelegd en of er sprake is van continuïteit van het lidmaatschap en vormgeving van de structuur, , die een hoger gemeenschappelijk belang nastreeft.

[...]

§ 129b („Criminele en terroristische organisaties in het buitenland; confiscatie”)

(1) De §§ 129 en 129a zijn ook toepasselijk op organisaties in het buitenland.
[...]

Korte uiteenzetting van de feiten en de procedure

- 1 Het OM Bamberg – hoofdbureau Cybercrime Beieren – voert onder andere tegen verdachte MR, een Israëliisch staatsburger, een opsporingsonderzoek wegens de verdenking dat hij een criminele organisatie heeft gevormd en beleggingsfraude heeft gepleegd.
- 2 Op 8 december 2020 heeft het Amtsgericht – rechter-commissaris – Bamberg (rechter in eerste aanleg Bamberg, Duitsland) tegen verdachte MR voorlopige hechtenis bevolen (nationaal aanhoudingsbevel). Als reden daarvoor werd vluchtgevaar verondersteld. Volgens het Amtsgericht – rechter-commissaris – Bamberg bestaat er een ernstige verdenking dat hij een criminele organisatie heeft gevormd en een meerdaadse samenloop van strafbare feiten heeft gepleegd, door beroepsmatige fraude in bendeverband, krachtens § 129, lid 1, en lid 5, eerste en tweede volzin, § 263, lid 1, lid 3, tweede volzin, punt 1, en lid 5, § 25, lid 2, en § 53 StGB. Op 11 december 2020 heeft deze rechter op grond van het nationale aanhoudingsbevel een Europees aanhoudingsbevel uitgevaardigd.
- 3 MR is reeds eerder bij onherroepelijk vonnis van het Landesgericht Wien (rechter in tweede aanleg Wenen, Oostenrijk) van 1 september 2020 wegens beroepsmatige ernstige fraude en wegens witwassen van geld definitief tot een gevangenisstraf van vier jaar veroordeeld. MR heeft de bij het vonnis van het Landesgericht Wenen van 1 september 2020 opgelegde gevangenisstraf van vier jaar inmiddels gedeeltelijk uitgezeten. De rest van de gevangenisstraf is met ingang van 29 januari 2021 omgezet in een voorwaardelijke straf.
- 4 MR is echter tegelijkertijd met het vonnis van het Landesgericht Wenen van 29 januari 2021 op grond van het Europese aanhoudingsbevel van het Amtsgericht – rechter-commissaris – Bamberg in Oostenrijk in voorlopige hechtenis genomen. De voorlopige hechtenis is op 18 mei 2021 geëindigd. Sindsdien zou MR zich in bewaring in afwachting van zijn verwijdering (met bestemming Israël) bevinden

of hebben bevonden. Volgens niet-officiële informatie zou hij reeds in Israël zijn aangekomen.

- 5 Het Landgericht Bamberg (rechter in eerste aanleg Bamberg, Duitsland) heeft bij vonnis van 8 maart 2021 de grieven van verdachte MR tegen het nationale en het daarop gebaseerde Europese aanhoudingsbevel als ongegrond afgewezen. Dat heeft hij als volgt gemotiveerd: MR is door het Landesgericht Wenen alleen wegens de frauduleuze strafbare feiten ten koste van de benadeelden in Oostenrijk veroordeeld. Thans wordt MR wegens de frauduleuze strafbare feiten ten koste van de benadeelden in Duitsland vervolgd. Wegens het verschil in benadeelden betreft het niet hetzelfde strafbare feit in de zin van artikel 54 SUO en artikel 50 van het Handvest. Subsidiair heeft het Landgericht Bamberg verwezen naar artikel 55, lid 1, onder b), SUO. MR wordt immers wegens een strafbaar feit krachtens § 129 StGB vervolgd en de Bondsrepubliek Duitsland heeft wat dat betreft een overeenkomstig voorbehoud gemaakt bij de bekrachtiging van de SUO.
- 6 Het hoger beroep van verdachte MR is gericht tegen dat vonnis van het Landgericht Bamberg. De verwijzende rechter is belast met de beoordeling van dat hoger beroep en het verzoek om een prejudiciële beslissing past in het kader van zijn oordeelsvorming terzake.
- 7 De verwijzende rechter vraagt zich af of er krachtens het Unierecht sprake is van een verbod van vervolging. Indien dat het geval zou zijn, zou het nationale aanhoudingsbevel moeten worden ingetrokken. Daarmee zou ook het Europese aanhoudingsbevel zonder grond geraken.
- 8 Voor de vraag of er sprake is van een verbod van vervolging is het belangrijk of MR met het Duitse nationale of het Europese aanhoudingsbevel wordt vervolgd wegens een strafbaar feit waarvoor hij reeds door de Oostenrijkse autoriteiten is vervolgd en veroordeeld.
- 9 Hierbij zijn de feiten belangrijk waarop het Duitse nationale aanhoudingsbevel is gebaseerd en de feiten waarop het vonnis van het Landesgericht Wenen is gebaseerd.
- 10 Verdachte MR wordt in het nationale aanhoudingsbevel ten laste gelegd dat hij samen met andere mededaders een geheel van zogenoemde cybertrading-ondernemingen heeft opgericht en in stand gehouden, waarin de aldaar voor het werven en begeleiden van klanten aangestelde zogenoemde agenten („conversion agents” en „retention agents”) – overeenkomstig het voorgenomen strafbare feit – vanuit callcenters uit het buitenland, onder andere Bulgarije, goedgebouwde beleggers (de klanten) in meerdere Europese landen, waaronder Duitsland en Oostenrijk, winstgevend geldbeleggingen aanboden. Op deze wijze verleidden de agenten de beleggers tot betalingen, welke direct als buit werden geïnd. De belegger werd daarbij met gebruikmaking van speciale software een beleggingsverlies voorgespiegeld. De uit de buit behaalde winst vloeide – na

af trek van de zakelijke- en personeelskosten voor de callcenters en de aldaar werkzame personen (onder andere de agenten) – via omwegen, die dienden om de geldstroom te verhullen – toe aan verdachte MR en zijn mededaders. De rol van verdachte MR bestond erin dat hij en zijn mededaders het bedrijf opzetten, dat de basis vormde voor de afzonderlijke frauduleuze handelingen van de agenten ten koste van elke benadeelde. MR verrichtte aldus uitsluitend managementfuncties, terwijl de agenten in de callcenters, die elk naargelang de moedertaal van de benadeelden, per afdeling samengevoegd werkzaam waren (voor Duitsland en Oostenrijk in de zogenoemde „German desk”), en door afdelingschefs werden geleid. Wat dat betreft stemmen de – volgens de vaststellingen van de verwijzende rechter – aan MR verweten handelingen, waarop het Duitse nationale aanhoudingsbevel en de veroordeling door het Landesgericht Wenen zijn gebaseerd, overeen.

- 11 De verwijzende rechter stelt dat er naar Duits recht geen sprake is van een verbod van vervolging, en dat – vanuit Duits recht bezien – identiteit van het strafbare feit, met name alleen al wegens de verschillende benadeelden is uitgesloten (het Duitse nationale aanhoudingsbevel heeft betrekking op het financiële nadeel dat in Duitsland is veroorzaakt en de benadeelden, die Duitser zijn, terwijl het vonnis van het Landesgericht Wenen betrekking heeft op in Oostenrijk veroorzaakt nadeel en betrekking heeft op Oostenrijkse benadeelden). Anders dan het Landgericht Bamberg betwijfelt de verwijzende rechter evenwel of er niet op grond van Unierechtelijke bepalingen sprake is van een verbod van vervolging.

Korte uiteenzetting van de motivering van de verwijzing

- 12 Aangezien er naar nationaal recht geen sprake is van een verbod van vervolging, is alleen van belang of er sprake is van een verbod van vervolging op grond van het in artikel 54 SUO, alsmede in artikel 50 van het Handvest, geregelde verbod van dubbele vervolging. Zelfs indien er sprake zou zijn van een dergelijk verbod, zou verder verduidelijkt moeten worden of artikel 54 SUO in casu irrelevant zou kunnen zijn. Dat zou het geval zijn wanneer artikel 55 SUO en de dienaangaande door de Bondsrepubliek Duitsland bij de bekrachtiging van het SUO afgelegde verklaring nog steeds toepasselijk zijn (eerste prejudiciële vraag).
- 13 De verwijzende rechter neigt ertoe te bevestigen dat aan de voorwaarden van artikel 54 SUO is voldaan. Volgens het arrest van het Hof van 18 juli 2007, ██████████ (C- 367/05, EU:C:2007:444, punt 36), is het relevante criterium voor de toepassing van artikel 54 SUO de gelijkheid van de materiële feiten, begrepen als het bestaan van een geheel van feiten die onlosmakelijk met elkaar verbonden zijn, onafhankelijk van de juridische kwalificatie van deze feiten of van het beschermde rechtsbelang. Daarbij staat het aan de nationale rechter om te beoordelen of de mate van gelijkheid en van verbondenheid van alle feitelijke omstandigheden die moeten worden vergeleken, van dien aard is dat gelet op bovengenoemd relevant criterium kan worden vastgesteld dat het om „dezelfde feiten” in de zin van artikel 54 SUO gaat. Volgens de voor de nationale rechter

bindende uitlegging van artikel 54 SUO geldt in het kader van deze bepaling een in verhouding tot de nationale rechtsordes zelfstandig, volgens Unierechtelijke normen autonoom uit te leggen begrip strafbaar feit. De uitlegging van dat begrip strafbaar feit in de zin van artikel 54 SUO moet worden afgestemd op het doel van deze bepaling, namelijk het waarborgen van de onbelemmerde uitoefening van het recht van vrij verkeer van de Unieburger. Degene die wegens een geheel van strafbare feiten reeds in een overeenkomstsluitende partij is veroordeeld, moet erop kunnen vertrouwen dat hij ongeacht verschillende juridische normen in de afzonderlijke staten, niet nogmaals wegens dezelfde feiten strafrechtelijk wordt vervolgd.

- 14 In dat verband stelt de verwijzende rechter met betrekking tot de feiten die verdachte MR ten laste worden gelegd vast dat deze objectief beschouwd noch uitsluitend rechtstreeks kunnen worden toegerekend aan de door de agenten gepleegde frauduleuze handelingen ten koste van in Duitsland woonachtige benadeelden en hun schade en daaruit verkregen winst, noch uitsluitend kunnen worden toegerekend aan de frauduleuze handelingen ten koste van benadeelden in andere landen en hun schade en daaruit verkregen winst. MR heeft samen met zijn mededaders structuren opgericht en actief in stand gehouden die het mogelijk maakten, en ook daarop waren gericht, om een groot aantal personen in een groot aantal landen door middel van gelijksoortige gedragingen te benadelen. Het lag van meet af aan objectief in de handelingen van MR besloten dat de vervolghandelingen van de door hem aangestelde en rechtstreeks of indirect aangestuurde personen zouden leiden tot benadeling in verschillende landen. Er is niet gebleken dat MR hierbij verschillend te werk ging, om enerzijds personen in Duitsland en anderzijds personen in Oostenrijk te kunnen benadelen.
- 15 Hoewel dientengevolge het verbod van dubbele vervolging krachtens artikel 54 SUO toepasselijk zou kunnen zijn, zou artikel 54 SUO wegens artikel 55, leden 1 en 2, SUO juncto de verklaring van de Bondsrepubliek Duitsland bij de bekrachtiging van de SUO irrelevant kunnen zijn, omdat het OM verdachte MR – volgens de verwijzende rechter terecht – ook vervolgt wegens de beschuldiging een criminele organisatie te hebben gevormd.
- 16 Het MR ten laste gelegde gedrag vervult de bestanddelen van het strafbare feit vorming van een criminele organisatie overeenkomstig § 129. MR wordt er ernstig van verdacht een dergelijke organisatie te hebben opgericht en er als bendeleider aan te hebben deelgenomen. De samenwerking van verdachte met de in het nationale aanhoudingsbevel genoemde mededaders en mogelijk andere daders, vormt een criminele organisatie in de zin van § 129, lid 1, eerste volzin, en lid 2, StGB. Aangezien doelbewust onder andere ook Duitstalige beleggers dienden te worden benadeeld, die ook in Duitsland woonachtig waren, is het feit ook naar Duits recht strafbaar wanneer de organisatie in het buitenland is gevestigd (zie § 129b alsmede, reeds voor de toepasselijkheid van § 129b StGB, §§ 3 en 9 StGB).

- 17 Krachtens artikel 55, lid 1, onder b), en lid 2, SUO kan een overeenkomstsluitende partij op het tijdstip van bekrachtiging, aanvaarding of goedkeuring van deze overeenkomst verklaren dat zij niet door artikel 54 SUO is gebonden, indien de feiten op grond waarvan in het buitenland vonnis werd gewezen een inbreuk vormen op de veiligheid van de staat of andere even wezenlijke belangen van deze overeenkomstsluitende partij. Zij dient in de verklaring de soort van inbreuken aan te geven waarop dergelijke uitzonderingen van toepassing kunnen zijn.
- 18 De Bondsrepubliek Duitsland heeft bij de bekrachtiging van de SUO verklaard dat zij (onder andere dan) niet door artikel 54 SUO is gebonden, indien het strafbare feit op grond waarvan in het buitenland vonnis werd gewezen, de bestanddelen van het strafbare feit krachtens § 129 StGB heeft vervuld, waarbij de Bondsrepubliek Duitsland als „strafbaar feit” de feiten beschouwt die zich in het verleden hebben voorgedaan en in het buitenlandse vonnis zijn uiteengezet.
- 19 De feiten die zich in het verleden hebben voorgedaan, zoals deze blijken uit de vaststellingen in het vonnis van het Landesgericht Wien van 1 september 2020 met betrekking tot het gedrag van verdachte MR, kunnen worden gebracht onder de bestanddelen van het strafbare feit van § 129 StGB.
- 20 Bij strafbare feiten krachtens § 129 StGB gaat het volgens de verwijzende rechter in beginsel om strafbare feiten die een inbreuk vormen op wezenlijke belangen van de Bondsrepubliek Duitsland, zodat de verklaring van de Bondsrepubliek Duitsland lijkt gedekt door de machtiging van artikel 55 SUO.
- 21 § 129 StGB beschermt – gelet op het doel en de activiteit van de organisatie – de openbare veiligheid en orde, met inbegrip van de openbare rust, waarvoor alleen al het louter bestaan van criminele organisaties en de aan dergelijke organisaties inherente eigen dynamiek een potentieel gevaar vormt. Behalve de toegenomen bedreiging van concrete rechtsgoederen is wegens de bedreiging van de gemeenschap, in het bijzonder door de georganiseerde criminaliteit, ook de afname van het algemene gevoel van veiligheid en daarmee van de openbare rust, die besloten ligt in het louter bestaan van criminele organisaties, van een andere orde dan bij individuele strafbare feiten.
- 22 Derhalve is het volgens de verwijzende rechter in het kader van artikel 55 SUO niet relevant of een criminele organisatie de veiligheid van de staat of andere even wezenlijke belangen in gevaar brengt, wanneer zij uitsluitend vermogensdelicten pleegt (zoals in het onderhavige geval) en niet ook nog politieke, ideologische, religieuze of wereldbeschouwelijke doelstellingen nastreeft of met ongeoorloofde middelen invloed wil verkrijgen op de politiek, de media, het openbaar bestuur, de justitie of de economie. Volgens de verwijzende rechter kent artikel 55 SUO de lidstaten een speelruimte toe bij de bepaling van hetgeen vergelijkbaar is met een bedreiging van de veiligheid van de staat, waarbinnen zij autonoom kunnen vaststellen waar de wezenlijke belangen liggen die zij willen beschermen met de middelen ter vervolging van strafbare feiten.

- 23 Met betrekking tot de vraag of de verklaring die de Bondsrepubliek Duitsland heeft afgelegd naar aanleiding van de bekrachtiging van de Schengenuitvoeringsovereenkomst met betrekking tot § 129 StGB, in deze omvang (dat wil zeggen wanneer uitsluitend vermogensdelicten worden gepleegd en niet ook nog politieke, ideologische, religieuze of wereldbeschouwelijke doelstellingen worden nagestreefd) verenigbaar is met artikel 55, lid 1, onder b), SUO, moet het Hof oordelen (tweede prejudiciële vraag).
- 24 Artikel 50 van het Handvest zou in de weg kunnen staan aan de toepasselijkheid van artikel 55, lid 1, onder b), SUO. Artikel 50 van het Handvest bepaalt dat niemand opnieuw berecht of gestraft mag worden in een strafrechtelijke procedure voor een strafbaar feit waarvoor hij in de Unie reeds onherroepelijk is vrijgesproken of veroordeeld overeenkomstig de wet.
- 25 Het Handvest is in het onderhavige geval toepasselijk. Met de inwerkingtreding van het Verdrag van Lissabon geldt overeenkomstig artikel 6 VEU het Handvest als bindend recht. Overeenkomstig artikel 51 van het Handvest is ook het toepassingsgebied ervan uitgebreid. Weliswaar zijn de bepalingen van dit Handvest in de eerste plaats gericht tot de instellingen, organen en instanties van de Unie, maar het Handvest voorziet in een binding van de lidstaten „wanneer zij het recht van de Unie ten uitvoer brengen”.
- 26 Het voor de toepassing van het Handvest vereiste „ten uitvoer brengen van het recht van de Unie” houdt in dat de gerechtelijke instanties van de lidstaten de bepalingen van de Schengenuitvoeringsovereenkomst, in casu artikel 54 SUO, moeten onderzoeken. Deze overeenkomst heeft immers, sinds de opname ervan door het zogenoemde Schengen-protocol (zie geconsolideerde versie van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie – Protocol (nr. 19) betreffende het Schengenacquis dat is opgenomen in het kader van de Europese Unie, PB 2008, C 115, blz. 201, op blz. 290) bij het Verdrag van Amsterdam in het institutionele kader van de Europese Unie, dezelfde rechtsgevolgen als het afgeleide Unierecht.
- 27 Het is omstreden of de voorbehouden bedoeld in artikel 55, lid 1, SUO, in de eerste plaats, ten gevolge van de opname van het Schengenacquis in het Unierecht nog gelden en/of zij, in de tweede plaats, nog gelden nadat artikel 50 van het Handvest in het kader van het Verdrag van Lissabon bindende werking heeft verkregen. De verwijzende rechter merkt op dat deze vragen nog niet lijken te zijn verduidelijkt. Het arrest van het Hof van 29 juni 2016, ██████████ (C- 486/14, EU:C:2016:483) kan volgens de verwijzende rechter geen verheldering verschaffen. Hij voert evenwel aan dat advocaat-generaal Bot in zijn conclusie in de zaak ██████████ (C- 486/14, EU:C:2015:812) het standpunt heeft ingenomen dat het in artikel 55, lid 1, onder a), SUO opgenomen voorbehoud (waarover het in die zaak ging) de wezenlijke inhoud van het in artikel 50 van het Handvest genoemde beginsel ne bis in idem schendt en bijgevolg ongeldig moet worden verklaard. De advocaat-generaal heeft vooral de bijzonder krachtige werking benadrukt die in de rechtspraak van het Hof aan het beginsel van wederzijdse

erkenning wordt verleend met betrekking tot het transnationaal-horizontale beginsel *ne bis in idem*. De rechtspraak van het Hof met betrekking tot artikel 54 SUO biedt reeds de mogelijkheid rekening te houden met een wezenlijk verschil tussen strafbare feiten; een aanvullende toepassing van het territorialiteitsvoorbehoud zou het *ne bis in idem*-systeem uithollen.

- 28 Ook het in het onderhavige geval aan de orde zijnde voorbehoud van de Bondsrepubliek Duitsland vormt een territorialiteitsvoorbehoud, zodat de bovenstaande argumenten in beginsel ook toepasselijk zouden kunnen zijn op artikel 55, lid 1, onder b), SUO. Er wordt derhalve deels betoogd dat de beperkingen van het beginsel *ne bis in idem* in artikel 55 SUO, door de inmiddels voortgeschreden ontwikkeling van het Unierecht en de uitbreiding van de strafrechtelijke samenwerking tussen de lidstaten, hun gerechtvaardigheid hebben verloren.
- 29 Indien artikel 55, lid 1, onder b), SUO nog steeds zou gelden, moet deze regeling – volgens de verwijzende rechter – aan de hand van artikel 52 van het Handvest worden onderzocht. De vereisten daarvan acht hij vervuld. De verwijzende rechter wijst erop dat krachtens artikel 52, lid 7, van het Handvest de toelichting, die is opgesteld om richting te geven aan de uitlegging van dit Handvest, door de rechterlijke instanties van de Unie en van de lidstaten naar behoren in acht moet worden genomen. In de toelichting bij artikel 50 wordt gesteld dat de regel „*ne bis in idem*” niet alleen van toepassing is binnen de rechtsmacht van dezelfde staat maar ook in de onderlinge verhoudingen van de rechtsmacht van verschillende lidstaten. De beperkte uitzonderingen waarmee het de lidstaten krachtens de in de toelichting bedoelde overeenkomsten is toegestaan om af te wijken van de regel „*ne bis in idem*” vallen onder de horizontale beperkingsbepaling van artikel 52, lid 1.
- 30 In verband met de Schengenuitvoeringsovereenkomst wordt daarbij verwezen naar de artikelen 54 tot en met 58 SUO, die bekend waren bij de totstandkoming van het Handvest en waarvan de geldigheid derhalve niet mag worden aangetast. De verwijzende rechter beschouwt derhalve artikel 55, lid 1, onder b), SUO, juncto de verklaring van de Bondsrepubliek Duitsland bij de bekrachtiging van de SUO als een nog steeds noodzakelijke, maar ook evenredige beperking van het bij artikel 50 van het Handvest gewaarborgde beginsel „*ne bis in idem*”.
- 31 De verwijzende rechter verzoekt om de prejudiciële verwijzing te behandelen volgens de spoedprocedure overeenkomstig artikel 107 van het Reglement voor de procesvoering van het Hof van Justitie, aangezien de uitleggingsvragen betrekking hebben op de bepalingen met betrekking tot de „ruimte van vrijheid, veiligheid en recht”, waartoe ook artikel 55 SUO behoort. Subsidiair verzoekt hij om een behandeling volgens de versnelde procedure overeenkomstig artikel 105 van het Reglement voor de procesvoering.